

YOUNG ADULT VARIACE NA
DESET MALÝCH ČERNOUŠKŮ

DIANA
URBAN

**POKŘIVENÁ
ZRCADLA**

**POKŘIVENÁ
ZRCADLA**

Copyright © 2020 by Diana Urban

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Křepelová, 2021

Cover © Evgeni Koroliov, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1626-5 (pdf)

DIANA
URBAN
**POKŘIVENÁ
ZRCADLA**

Bryanovi, za každou hodinu.

Vážená Amber Prescottová,

blahopřejeme! S potěšením Vám oznamujeme, že Vám bylo uděleno stipendium radnice města Brewster ve výši 20 000 dolarů. Rádi bychom tímto způsobem ocenili Vaše hudební nadání a činnost, kterou vyvíjíte pro místní obec.

Přijměte, prosím, naše pozvání na společnou večeři s panem starostou Timothy Meinotem a dalšími pěti stipendisty v úterý 4. února v 19 h v restauraci Chesterfield.

Ještě jednou blahopřejeme a těšíme se na setkání v Chesterfeldu.

*S úctou
předseda komise pro udílení stipendií,
radnice města Brewster*

Teď jsem hodinu přemýšlela, jestli dneska večer neumřu.

Klidně vás to v sedmnácti může klepnout, no ne? Když jsem si představila, jak strávím dnešní večer na té večeři, srdce se mi v hrudníku rozdivočelo natolik, že mi bylo jasný, že už to mám spočítaný.

Co by mělo být na večeři v restauraci špatného? Začněme třeba faktem, že na ten malej mejdan pozvali i mýho kluka Robbieho a že to mezi námi moc neklape. Od chvíle, kdy jsme si říkali, co budeme dělat, až odmaturojeme, jsme v rozepři, jak by se tak řeklo – a jak se poslední ročník chýlí ke konci, napětí roste. Taky nepomohlo, že pozvání na večeři dostal i Diego, který k nám už brzo bude pronášet oficiální řeč na rozloučenou. V poslední době se kamarádství mezi námi proměnilo v něco jiného. Něco, při čem se červenám, co mě šimrá po těle a z čeho mi srdce bobtná jako houba pod vodou.

Dát nás tři dohromady do jedné místnosti může skončit katastrofou. Kdyby měl Robbie podezření, že se mi líbí šprt třídy, mohl by Diega přede všemi seznámit se svojí pěstí. Ale měla jsem měla s Robbiem větší starosti než řešit jiného kluka. Když škrtnete zápalkou v místnosti plné benzínu, tak se prostě musíte spálit. Pokud bych byla jen trochu schopná svoje pocity skrývat, tak bych možná dnešním večerem prošla beze šrámů. Bohužel, jako lhářka stojím za starou bačkoru, takže se rozchodu s několika modřinami asi nevyhneme.

Jo. Klepne mě z toho. Prostě to dneska večer musím přetrpět a pak se to už vyřeší samo.

Snad.

Osolila jsem hudbu z *Harryho Pottera* a doufala, že mi to uklidní nervy. Prošmejdila jsem šatník, ale rychle jsem došla k tomu, že cokoli, co mám, na mně vypadá hnusně. Buď si na sebe můžu vzít něco formálního, ale zároveň hodně na pohodu, nebo jít celá v černém jako na koncert vážné hudby (nebo šik jako na pohřeb, jak tomu ráda říká Saša). Skutečně paráda. Z obou možností jsem měla úplnou depku.

Když už jsem měla většinu oblečení naházenou na jednu hromadu na zemi – k velkému potěšení kocoura Palčáka, který se v ní rychle usadil –, objevila jsem jedny smaragdově zelené šaty poseté flitry, které jsem před mnoha lety měla na sobě na klavírním recitálu. Končily mi teď hodně nad koleny, ale byl to ten jediný kousek, který ve skříni nezabíral místo zbytečně.

„Amber, sluší ti to!“ řekla máma, když jsem se hnala po schodech nahoru ze svého pokoje v suterénu a stahovala si lem šatů dolů.

„To říkáš jenom proto, že jsi moje máma.“

„Moc si nefandi.“ Načechrala mi jednu vlnu rezavých vlasů, která už teď hrozila, že splihne. Svoje stejně zrzavé, husté a rovné vlasy měla upravené do mikáda, typického pro mamky. „Vypadáš rafinovaně. I když ty šaty by mohly být delší...“

„Už je tady Robbie?“ Měl deset minut zpoždění. Vykoukla jsem ven přes vitráž ve vchodových dveřích, pátrala po černém SUVěčku a nervózně si hrála s ametystovým náramkem. Palčák se mi otřel o kotníky, takže mi na černých sametových střevicích s otevřenou špičkou nechal bílé chlupy.

„Nesmíš na rande, dokud ti nebude čtyřicet sedm,“ zakřičel táta od sebe zezadu z pracovny.

„Teď asi není nejvhodnější doba mu říct, že randím už tak rok?“
řekla jsem. Dokonce i máma přehnaně obrátila oči v sloup jako já.

Právě když jsem vyfukala Robbiemu esemesku, zalila světla jeho auta příjezdovou cestu. Hodila jsem telefon do kabelky, máma mi podala bundu, a než jsem stačila vyrazit ze dveří, políbila mě na tvář.

„Napiš mi, až tam dorazíte.“

„Bože, mami.“ Nasoukala jsem se do bundy. „Za pár měsíců budu na vejšce. Budu ti pak taky muset psát, až někam dorazím?“

„To by bylo nejlepší, díky, že jsi s tím přišla první!“ V očích jí škádlivě zajiskřilo, ale záblesk smutku z nich vlastně nezmizel.
„Mám tě ráda.“

„Čau!“ zavolala jsem přes rameno, když jsem vyběhla z domu, a pak po chodníčku do netypicky blátivé noci a nezapnutá bunda za mnou vlála. Neřekla bych, že mě máma *tak úplně* hlídala. Nechala mě dělat si, co jsem chtěla, pokud jsem jí neustále dávala vědět, že jsem ještě naživu.

Nemůžu říct, že by pro to neměla dobrý důvod.

Robbie hodil baseballovou rukavicí na zadní sedadlo. „Nazdar, kotě...“

„Patnáct minut zpoždění? Jako fakt?“ Zabouchla jsem prudce dveře a zacvakla si pás jedním ladným pohybem. Obvykle jsem nebyla ta, která by se chtěla hádat, ale měla jsem nervy na pochodu.

„Amber, klídek. Trénink se trochu protáhl.“ Jeho klasická výmluva. Naklonil se ke mně a políbil mě, takže smysly mi zalila sladká vůně mýdla a gelu na vlasy. Chytil se pevně opěrky za mojí hlavou a vycouval z příjezdovky. Máma mi jemně zamávala z okna v obýváku, ale když Robbie šlápl na plyn, závěsy se se zhoupnutím zavřely. „Navíc jsem se ještě musel stavit doma, abych ti vzal dárek.“ Aniž se přestal dívat před sebe, sáhl za moje sedadlo, vzal malou krabičku a hodil mi ji do klína.

„Dárek? Pro mě? Za co?“

„Otevři ho.“ Zakřenil se, v koutcích šedých očí se mu zvlínily vrásky a zároveň se mu ve tvářích udělaly dolíčky. Zvědavá jsem zatáhla za červenou stuhu na malé bílé krabičce, ve které jsem našla náramek s malými přívěsky. Několik stříbrných notiček viselo z náramku z ametystových korálků. „Říkal jsem si, že by se hodil k tomu, co už máš.“ Pokynul směrem k ametystovému náramku po babičce na mém pravém zápěstí.

Naštvaní vyšumělo a nahradila ho zmatená kombinace radosti a zděšení. „Ale proč mi to dáváš?“

„Co, to nemůžu jen tak dát svojí holce něco pěkného?“ Roztáhl úsměv ještě víc – ten nakažlivý, spokojený úsměv, ze kterého mám vždycky pocit, že jsem tou nejjasnější hvězdou na nebi. Vypadalo to od srdce. Vlastně všechno je u Robbieho od srdce. Nosí ho na dlani, což je zároveň požeňání i prokletí. Nikdy jsem si nemusela domýšlet, jak moc mě má rád nebo jak moc ho štvu, zvláště poslední dobou. Ale to hudební téma náramku mě zastihlo nepřipravenou.

Poslední dobou jsme se kvůli mojí hudbě dost dohadovali. Robbie dostal stipendium na univerzitě Georgia Tech, za kterou měl hrát baseball, a chtěl po mně, abych šla s ním, jako by to, že nechám svoje sny plavat a nepůjdu studovat hudbu na univerzitu USC nebo na Berklee, nebyla zas tak velká oběť. „Ale vždyť můžeš hrát kdekoli,“ trval si na svém. Před pár měsíci jsme se kvůli tomu dost pohádali, takže mě nakonec přesvědčil, abych se na Georgia Tech přihlásila taky s tím, že se o tom už nebudeme bavit, dokud se mi neozvou.

Pak jsem dostala dopis o přijetí a v tu chvíli věděla, že se rozejdeme.

Do Robbieho jsem se možná zamilovala, ale do hudby jsem zamilovaná odjakživa. Nemohla jsem mu dovolit, aby mě zlákal a já

se pak svých snů vzdala. Ačkoli jsem pevně rozhodnutá, nevím, jak mu tu zprávu podat.

Ale tohle byla nečekaná změna. Prstem jsem přejela přes jednotlivé notičky. Hodně promyšlený dárek. Znamená to, že konečně vidí věci z mého úhlu pohledu? Byl snad ochotný trochu ustoupit?

Najednou, jakoby na povel, řekl: „Vím, že jsme už dlouho nemluvili o škole a tak.“ O škole a tak. Jak úhledně se moje hudební ambice vejdu do dvou slov. *A tak*. Uhladil si špinavě blond vlasy dozadu. „Už se ti ozvali z Georgia Tech?“

Ramena mi ztuhla. „Ne. Ještě ne.“ Naštěstí se ve tmě ztratilo, jak se červenám. Jsem tak bleďá, že to na mě moje krev vždycky napráská: *Lhářko*.

„No, určitě se ozvou už brzo. Chci být s tebou.“ S jednou rukou na volantu propletl prsty té druhé s mými. „Spolu to vymyslíme. Miluju tě, Amber.“

„Já... já taky.“ Bože. Co mám dělat? Políbil mi ruku, pustil ji a já se neobratně snažila zapnout svůj nový náramek na levém zápěstí. Opřela jsem se o okno a sledovala, jak míjíme koloniální dvoupatrové domy, jako když bičem mrská. Zbytek cesty jsme jeli v tichu, než velké kapky začaly bušit na auto a utopily tak moje myšlenky.

„Do háje.“ Pod bezpečnostním pásem jsem si zapnula bundu. Stejně jako když umyjete auto – když já si natočím kulmou vlasy, znamená to, že bude určitě pršet. Kdybychom se přestěhovali do Kalifornie, mohla bych jim tak vyřešit problém se suchem levou zadní.

Robbiemu škublo v koutku pusy. „Vždyť je to jenom voda.“

„Tak to vysvětlí mým vlasům, jo?“ Shrnula jsem si vlasy po straně obličej.

Robbie se na mě rychle podíval, když zpomalil před Chesterfieldem. „Hele, jsi krásná. Včetně vlasů.“

Zase jsem se začervenala. „Díky.“ Setřásla jsem ze sebe pocitu úzkosti a dívala se, kde by se dalo zaparkovat. Chesterfield byla luxusní restaurace v suterénu starého skladiště přestavěného na značkové obchody. O víkendech se tady místní procházeli a předstírali, že žijí v tepajícím velkoměstě, ale ve skutečnosti celé „centrum“ byly jen tři ulice.

Nemělo smysl něco předstírat. Byli jsme naprosto ubohé předměstí někde na severu státu New York.

Naštěstí bylo dneska úterý, takže za rohem se dalo bez problému zaparkovat. Jakmile Robbie zastavil, vycvakla jsem pás a vyrazila ze dveří auta. Jak jsem zahýbala za roh, přidržela jsem si kapuci nad hlavou a opatrně se vyhýbala kalužím. Na chodníku nikdo nebyl, jen dvě ženy ve středních letech, které pod obrovskými černými deštníky běžely k autu stojícímu poblíž. Rychle jsem seběhla po prudkých schodech ke vchodu do Chesterfieldu, aniž bych počkala na Robbieho, až mě dohoní.

Bože chraň, aby ten se hnal někam jinam než na domácí metu.

Před pultíkem recepční jsem si vytřepala vodu z bundy. Obě strany matně osvětlené místnosti lemovala řada boxů potažených temně purpurovým sametem a podél protější zdi se táhl bar. Za ním se tyčila pyramida z lahví vína a tvrdého alkoholu, takže světlo, které mezi nimi proudilo, vytvářelo jakousi svatozář. Z reproduktorů, jimiž byl posetý strop nad stoly, se linula vážná hudba.

U stolů prázdno.

Nikdo v místnosti nebyl.

„Jsi si jistá, že se to mělo konat v Chesterfieldu?“ zeptal se Robbie za mými zády.

„Jo. Koukni.“ Ukázala jsem na ceduli, která byla izolepou přilepená k pultíku. *Večere Nadace pro vzdělávání radnice města Brewster v salonku Winona.* Šipka ukazovala doprava. „Tudy.“

„Kde sakra všichni jsou?“

Jak jsem procházela dál místností, srdce se mi lehce rozbušilo. „Asi v salonku Winona, tam, kde mají být.“

„Ne, myslím jako ostatní lidi.“

„Ale no tak, pojď už.“ *Ať už to máme za sebou.* Popadla jsem Robbieho za mozolnatou ruku a vedla ho prázdným sálem. Otevřenými dveřmi vedle baru se linul povědomý hrdelní smích.

Vstoupila jsem do menší, ale stejně elegantní místnosti. Na červeném orientálním koberci, který pokrýval většinu leštěné podlahy z tmavého dřeva, stál dlouhý mahagonový jídelní stůl. Jelikož se místnost nacházela pod úrovní ulice, byla tu jen dvě malá okna zasazená u stropu. U stěn pod okny a vedle dveří stály mahagonové příborníky. Nalevo, po obou stranách krbu z červených cihel, stály dva skleníky plné skleniček a nějakých cetek a odrážely se v obrovském mosazném zrcadle na protější zdi. Z nízko zavěšeného mosazného lustru uprostřed místnosti poblikávaly umělé svíčky. Celé to působilo středověkým dojmem a hrozně stísněně.

Saša Harrisová a Diego Martin se už usadili a akorát se smáli vtípu, který určitě neměl nic společného s tím, že nad ním musela mít vždycky navrch. Robbie si odkašlal, Saša se uprostřed smíchu zarazila a otočila se, aby viděla, kdo to je. Když si mě všimla, oči se jí rozzářily. „Čau, kočko!“ Rychle vstala, obkroužila židli a nastavila mi tvář, aby mohla políbit vzduch u obou mých tváří. „Díky Bohu, že jste to taky vyhráli, jinak by to tady byla pěkná nuda,“ řekla polohlasem.

Saša byla vším, čím kdo kdy chtěl být – kapitánkou roztleskávaček, režisérkou školního dramaťáku, předsedkyní třídy a jednou z kandidátek na závěrečný školní projev. Jen spánek ji v repertoáru tak trochu chyběl. Zvláštním řízením osudu to teď taky byla moje nejlepší kamarádka. Dnes večer si oblékla těsné červené šaty bez

ramínek a po holých ramenou jí ve velkých vlnách splývaly lesklé kaštanové vlasy. Ani vlásek jí nikde netrčel.

„Ale potkat se se starostou je docela fajn,“ řekla jsem. „Už dorazil?“

Pustila Robbioho z objetí. „Ne, ještě ne. Ale jen aby bylo jasno, on vůbec není fajn. Jako promiň, ale kdo chce vyrůst a stát se starostou Podunku?“

Setřásla jsem ze zad navlhlou bundu, pověsila ji na ozdobný věšák vedle dveří a projela jsem si rukou vlasy. Vlny, kterých se mi doma povedlo dosáhnout, mi už přišly zplihlé. Zatracený déšť. „Ble, je tady jak v sauně.“

„Jo, úplně,“ zamávala Saša rukou jako vějířem. „Tak pojď, sedíš vedle mě.“ Ukázala na židli nejbliž ke dveřím. Kolem stolu stálo osm židlí s vysokými opěradly, tři na každé straně a po jedné v čele. Předě mnou na prázdném talíři ležela jmenovka, kde stálo *slečna Prescottová*. Před Sašou ležela jmenovka pro *slečnu Harrisovou*. Pěkně. Odsunula jsem židli a podívala se přes stůl, kde jsem se setkala pohledem s Diegem.

Už je to tady.

Do čela mu spadlo pár pramínků tmavých vlasů, a když můj pohled opětoval svýma hlubokýma měděnýma očima, na rty mu vklouzl úsměv. „Ahoj, Amber.“ Vzpomněla jsem si najednou, jak před několika týdny ty oči byly jen pár centimetrů od těch mých. Ale upřímně – teď byste mi na tvářích mohli smažit vajíčka.

„Ahoj.“ To slovo jsem jen lehoučce vydechla. Položila jsem si kabelku na zem, sedla si a tiše si nadávala, že je to na mě tak hrozně vidět. Vždyť se přece mezi námi nikdy nic nestalo, bylo to jen skoro. Ale skoro se nepočítá.

„Gratuluju,“ řekl. „Nech mě hádat... Vyhrála jsi díky hudbě?“

Nervózně jsme se zasmála a prsty přejela po notičkách na novém náramku. „Jo. Asi mě nominoval pan Torrente. Vždyť jsem mu vlastně poslední čtyři roky vedla hudebku,“ plácala jsem.

Bože můj, jestli Robbie jen vytuší, jak je to mezi mnou a Diegem divný, tak bude večer jako noční můra. Předstírala jsem kašel, abych zakryla, jak jsem zrudla. Naštěstí si ničeho nevšiml – postával u věšáku, díval se do telefonu a vrtěl hlavou.

„Věřila bys tomu, že jedno ze stipendií dají Diegovi?“ zašeptala Saša, když Diego vytáhl telefon. „Dvacet tisíc dolarů mu teď musí připadat jako pár drobných.“

Jako kdyby nestačilo, že je trapně chytrý, platil Diego v naší škole tak trochu za hvězdu. Vynalezl podivnou houbičku, která po namočení měnila barvy. V létě před prvákem s ní byl v televizní reality show *Jdi do toho, nebo do háje*, kde se mladí vynálezci snaží získat finanční podporu bohatých podnikatelů. Po tom, co dostal nabídky od všech investorů a uzavřel smlouvu, společně s tátou prodali milióny Klaunohubek.

„No, nejspíš to bude on, kdo pronese závěrečnou řeč,“ zašeptala jsem k Saše.

Saša naklonila hlavu a zakřenila se, ale v očích jí jiskřilo. „To bych se na to podívala.“

„Nemůžu tady chytit signál.“ Robbie si sedl vedle mě a rozeplnul si horní knoflík teplé kostkované košile. „Taky máte pocit, že je tady asi sto stupňů?“

Natáhla jsem se po sklenici vody a trochu z ní upila. „Jo, je tu horko.“

„Jé,“ zabručela Saša. Pohledem přes rameno jsem sledovala, kam se dívá – vstoupila Priya Gupta, rozhlédla se po místnosti a tvář se jí viditelně zkrivila odporem. Říct, že Priya bývala moje nejlepší kamarádka, to úplně nevystihuje. Byla pro mě totiž něco jako sestra. Teď dělá, že nevidí, že se na ni dívám, s pohledem zabodnutým do země si věší kabát a rovná si dlouhé rukávy bílých vzorovaných šatů. Robbiemu na jeho pozdrav sotva zabručela. Na hrudi se mi

usadil smutek jako halda kamení, ale když si sedala vedle Diega, nic jsem neřekla. Zamumlali si něco na pozdrav a pak rychle začala zkoumat svoje nehty.

„Ahojky, Priyo,“ zacvrlikala Saša.

Priye ztuhly rysy. „Čau.“ Usmála jsem se na ni, ale ona se na mě ani nepodívala. Stáhl se mi krk. Bude se se mnou ještě někdy bavit? Copak neví, jak moc mi chybí?

„Gratulace! Vůbec jsem netušila, že ti taky dali stipendium,“ řekla Saša. Priya sice nebyla hvězda ročníku, ale známky měla vynikající.

Priya nadzvedla obočí. „Jako že tě zajímá, kdo další to ještě vyhrál?“

Saše zamrzl úsměv na rtech. „Co tím chceš...“

Strčila jsem do Saši loktem. „Neřeš to.“ Zamračila se na mě. „Nechcete přece, aby vás ty lidi od stipendií slyšeli, jak se hádáte.“ Saša přikývla, Priya si jen pohrdavě odfrkla a dál se věnovala svým nehtům.

S Diegem jsme se na sebe zase podívali a po mně zbyla jen loužička, jak jsem celá roztála. Právě v tu chvíli mě pod stolem Robbie vzal za ruku a já nadskočila. Zasmál se. „Nechtěl jsem tě vyděsit.“ Přes horko v místnosti jeho ruka chladila. Políbil mě na tvář, zatímco se Diego díval. Bože můj, jak to dneska večer přežiju?

„Umírám hlady,“ řekla Priya a začala se hrabat v kabelce. „Ach jo, zapomněla jsem si vzít müsli tyčku.“

Diego popadl svůj batoh ze země. „Někde tady mám čoko tyčku. Nechceš?“

Pohybem ruky ho odmítla. „Ne, ne, v pohodě. Ale díky.“ Pozorně si prohlížela stůl posetý stříbrnými tácy, když do místnosti vpadl Scott Coleman, náš třídní hulič. Měl na sobě to, co obvykle – černou koženou bundu, černé tričko a roztrhané džíny, což dovršil pletenou čepicí.

Saša zalapala po dechu. „Co ty tady děláš?“

„Mám dojem, že to samý, co vy,“ řekl Scott. Široce se usmál na Priyu, která mu vrátila stydlivý úsměv.

„Kecáš, kámo,“ ohrnul nos Robbie. Ze Scotta táhly cigarety. „Ty že jsi vyhrál *stipendium*?“

Scott si povytáhl límec u kožené bundy. „Už to tak vypadá.“

„Kravina,“ řekl Robbie a Saša mlaskla.

Páni. To si dneska všichni polezou na nervy, nebo co?

„Lidi, buďte hodný,“ řekla jsem a snažila se uvolnit atmosféru.

„Možná je to utajený génius.“

Scott na mě mrkl. „Čau, Zrzko. Jde to, nebo dře to?“

„Jde to.“ Tahle jsme se vždycky zdravili už od dob, co jsme si spolu hráli jako děcka, ještě předtím, než jsme si uvědomili, jak málo toho máme společného.

Souhlasně přikývl a pak vytáhl z kapsy složený dopis. „Dostal jsem tohle psaní. Psalo se tam, ať přijdu. Tak jsem tady.“

„Ale podle jakých kritérií?“ řekla Saša a sladce se usmála. „Máš snad nějaký skrytý talent, který nám uniká?“

„Ne, ne,“ pokrčil Scott rameny a protáhl se kolem stolu. „Ale komu na tom sakra záleží?“ Žuchnul na volnou židli vedle Priyi a vybalil si plátek žvýkačky. „Dvacet táců je dvacet táců. Navíc jsem dneska večer nic neměl a najíst se zadara mi nevádí, takže mně pění z piva nepadne.“

Saša nasadila výraz odporu. „To není žádný úsloví...“

Masivní dubové dveře za mnou se zabouchly s takovou silou, že mi tlaková vlna prošla hrudníkem a skleničky ve sklenících zacinkaly. Všichni nadskočili a pár lidí dokonce zalapalo po dechu.

„Průvan?“ Odstrčila jsem židli a vstala, abych dveře zase otevřela, když vtom venku zahřmělo.

„No, jasně,“ řekl Robbie a ramena mu s úlevou spadla. „Bouřka.“

Protáhla jsem se kolem Saši, která si hodila vlasy dozadu a znovu opřela svoji pozornost na Scotta. „No, dvacet tisíc dolarů se přece nerozdává jen tak nahodile.“ Opřela loket o područku a dala si bradu na zařatou pěst. Vypadalo to, že ji už jen samotná myšlenka, že by Scott vyhrál, naprosto fascinovala. „Takže Robbie má baseball, Amber je hudební génius a já jsem vedoucí dramatického kroužku. Musí existovat *nějaký* důvod, proč jsi to vyhrál taky.“

„Jo?“ Scottovy rty s každým zvýknutím mlaskly. „No, já jsem vedoucí kroužku věcí, co jsou mi ukradený. Možná to něco znamená.“

„Hm... lidi?“ zápasila jsem s kulatou klikou na dveřích. Chytila jsem za ni, otočila s ní, ale dveře se nechtěly pohnout. „Asi se zasekly dveře.“

„To jako fakt?“ Priya se na mě podívala tak rozzuřeně, jako by být uvězněná spolu se mnou v jedné místnosti odpovídalo její představě pekla.

„Ty tvoje slabý ručičky,“ naparoval se Robbie. Došel ke mně a škádlivě do mě strčil, ať uhnu.

„Nejsem slabá,“ zamumlala jsem a vrátila se na místo. Z kabelky jsem vyhrabala mobil. Žádný signál.

Zatímco se Robbie pral se dveřmi, rozhlédla jsem se kolem stolu. Jediný, kdo se nedíval na telefon, byl Diego. Díval se upřeně na jedno z oken, za nímž byla vidět zadní ulička osvětlovaná blesky. Robbie zaklel a naposledy zalomcoval dveřmi. „Zatraceně. Fakt se zasekly.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Říkala jsem to.“

„Kurva,“ mávala Saša telefonem nad hlavou. „Nemám tu signál.“

„Já taky ne,“ řekla jsem.

„Co jsme přišli, nechytíl jsem ho ani jednou.“ Robbie vytáhl mobil a zatřásl s ním. Jako by to něčemu pomohlo.

„U mě taky nic,“ přidala se Priya.

„No, ještě přijde starosta, ne?“ zeptal se Diego.

„Jo,“ přikývla jsem. „Pustí nás odsud nebo sežene pomoc nebo tak.“

„Neměl tady už být?“ podívala se Saša na hodinky.

„Asi ho jen něco zdrželo,“ uklidňoval Diego.

Saša loupala pohledem po Robbiem, který praštil pěstí do zámku a znovu lomcoval klikou. „Ale co když to musel zrušit?“ Hlas se jí zatřásl. „Co když se nám snažil dovolat, ale nepovedlo se? Co když nikdo nepřijde...“

„Sašo, klídek,“ řekla jsem. Diego se zamračeným výrazem pátral pohledem po stole.

„Kdyby se nám nedovolal,“ prohlásil Scott, „poslali by sem od nich z úřadu sekretářku, aby nám to vyřídila, ne?“

„Hm, divný,“ řekl Diego. „Stůl je prostřený pro šest.“ Jak Priya počítala, beze slova ukázala prstem na každé místo. Diego měl pravdu – kolem stolu bylo osm židlí, ale dvě místa v čele stolu prostřená nebyla, žádné talíře nebo skleničky.

„Jo? No a?“ nechápal Scott.

S Diegem jsme si vyměnili pohledy. „To je hodně divný,“ řekla jsem. „Jestli má s námi starosta povečeřet, proč je prostřeno jen pro šest?“

„Chceš tím říct, že nikdo nepřijde a neotevře nám?“ zeptala se Saša hlasem o oktávu výš.

„Někdo přijde, aby nám jídlo naservíroval a tak,“ řekl Scott. „Číšník nebo tak něco?“

„Vypadá to, že to už zvládli.“ Diego pohybem ruky ukázal na zakryté tácy, které lemovaly stůl. „Ale proč by servírovali večeři dřív, než jsme sem dorazili?“

Scott zvedl poklop z podnosu, který ležel nejbliž. Bylo tam celé grilované kuře s dušenou zeleninou. „Je to mnou, nebo je to fakt uhozený?“

„Výjimečně to není tebou,“ zamumlal Robbie a zvedl poklop z podnosu se salátem.

„No, když už...“ olízla si rty Priya a zadívala se na mísu s pečnými sladkými bramborami. „Tak nenajíme se?“

„Asi jo...“ Kousla jsem se do rtu.

Robbie položil poklop za sebe na zem. „Je to jedno. Tak to tady roztočíme, ne?“ Odkryl další tác s kuřetem. „Mají tady něco ostřejšího k pití?“

„Jo, ale všechno je to tam venku na baru,“ řekla mu Saša, když odkryla tác ďábelských vajíček. „Hnus. Jak dlouho to tady leželo?“

Vstala jsem a zvedla poklop z největšího tácu uprostřed stolu. Saša i Priya vykřikly tak, až jsem ho málem upustila. Všichni zírali s otevřenou pusou na tác a mně se zastavilo srdce.

Injekce.

Obálka.

A něco, co dost připomínalo bombu.

„Co to kurva je?“ řekl Robbie. Jak jsem se dívala na stříkačku, po zádech mi přeběhl mráz. Obsahovala světle béžovou tekutinu a obnažená jehla se ve světle lustrů nad námi třpytila.

„Co je to sakra za... ,za věc?“ zvolala Saša. Dva kanystry velikosti krabice od mléka byly přivázané k půl tuctu hnědých rourek, ze kterých vycházel drát spojený s digitálními hodinami a hromadou baterií. Každý kanystr byl naplněný jakousi žlutou tekutinou. Hodiny byly obrácené směrem ke stropu a jejich červené číslice odpočítávaly. Padesát devět čtyřicet pět. Padesát devět čtyřicet čtyři. Padesát devět čtyřicet tři. Padesát devět čtyřicet dva.

„Vypadá to jako bomba,“ řekl Robbie a zaťal zuby.

„Spustila jsem odpočítávání...“ řekla jsem neurčitě a svírala poklop oběma rukama. „Jak jsem ten poklop zvedla, určitě jsem spustila odpočítávání.“

„Tohle není pravé,“ pronesla Priya. „Nebo jo?“

„A proč je tam ta stříkačka?“ zeptala se Saša.

„Je na ní nápis.“ Diego se k ní naklonil a četl, „Botulinum toxin... Ty vole.“ Zbledl.

„Co je butul – co je to?“ zeptala se Priya. Chytlá ho za paži tak silně, až jí zbělely klouby na ruce.

Diego četl dál. „Píše se tady, *Varování: Vyhněte se kontaktu s kůží. Jediná kapka může být smrtelná. Vstříknutí celého obsahu způsobí okamžitou smrt.*“

Vyměnili jsme si zmatené pohledy. „Co je v té obálce?“ zajímal se Robbie. Nikdo se ani nehnul.

Padesát devět třicet. Padesát devět dvacet devět.

Položila jsem poklop na zem pod stůl, rychlým pohybem zvedla obálku z tácu, otevřela ji a vyndala list papíru. Jak jsem ho otvírala, odkašlala jsem si a začala číst nahlas.

Vítejte na večeri a znovu přijměte gratulaci, že jste byli vybráni. Ted' je na vás, abyste do hodiny vybrali jednoho z vás, kdo zemře. Pokud tak neučiníte, zemřete všichni.

PŘED ROKEM A MĚSÍCEM

LEDEN TŘEŠTÁKU

Poslední tři roky jsem se takovým mrchám, jako je Saša Harrisová, vyhýbala. Ale potřebovala jsem ji poprosit o laskavost, na níž závisela moje budoucnost.

Jako vedoucí dramatického kroužku každý semestr vybírala divadelní hru a já jsem k té příští chtěla složit hudbu. Byla to moje jediná šance, jak se dostat do kurzu filmové hudby na univerzitě USC. Nedávno se mi táta svěřil, že si nebude moct dovolit platit mi na podzim letenky na konkurzy, takže jsem musela přijít s něčím, čím přijímací komisi na vysoké ohromím, s něčím, na co by si dalších dva tisíce uchazečů netroufalo. Konkurence byla velká, protože v celých Státech nebyly víc než tři možnosti, kam se hlásit na vysokou ke studiu filmové hudby. Napsat hudbu pro živý orchestr ke školní divadelní hře, a pak jim poslat nahrávku, byl ten nejlepší plán, co se mi podařilo vymyslet.

Znamenalo to ale, že jsem si musela promluvit s *ní*, s tou ztracenou Sašou Harrisovou, která na Brewsterské střední prakticky patřila ke smetánce, byla povýšená, sebevědomá, na jednu stranu jste se z ní klepali strachy, ale zároveň k ní měli respekt. Potkaly jsme se až v prváku, protože v našem městě byly dvě přípravky, ale jen jedna čtyřletá střední, takže já s Priyou jsme chodily na Crompond a Saša se svými kamarády chodila na Hampton. Slyšela jsem, že je

to pěkná potvora, která dokáže jít lidem po krku. Ačkoli na vlastní oči jsem neviděla, že by se chovala hnusně... Na druhou stranu – dostala jsem se k ní dost blízko, abych to mohla vidět? Neblázněte, přece nebudu riskovat, že se stanu její další obětí.

Až do teď.

Až do téhle chvíle.

Tak jsem tam stála, první den po zimních prázdninách, sledovala ji, jak kráčí jídelnou, a osnovala plán, jak ji oslovím. Její nejlepší kámošky Amy a Maria se kolem ní točily jako otravní komáři a zabýjely čas tlacháním o nejčerstvějších drbech. Nebyla jsem si jistá, co mě děsilo víc – že se nedostanu na USC nebo že promluví se Sašou.

„Třesou se mi ruce.“ Zvedla jsem ruce s třesoucími se prsty před oči. „Sakra, tohle fakt nedám.“

Jako by z mojí nejlepší kamarádky Priyi spadla tíha. „Díky bohu. Jdeme pryč.“ Otočila se k odchodu, její dlouhé lesklé vlasy mě šlehly po ruce.

„Počkej!“ chytila jsem ji za zápěstí. „To mě necháš vyvlíknout se z toho tak snadno?“

„Z ničeho se nevyvlíkáš – konečně jsi dostala rozum,“ vysvětlila mi to a vrhla pohled k Saše a její skupince. „Nepotřebuješ skládat hudbu k žádný jejich pitomý hře. Tvoje nahrávky tě určitě dostanou, na kteroukoli školu budeš chtít.“

„Ostatní uchazeči taky budou mít nahrávky.“ Utřela jsem si pot nad horním rtem, zatímco se trio konečně usadilo ke stolu uprostřed jídelny. „Ale všichni pošlou to, co se čeká, jako nahrávky do reklam, k filmovým trajlerům, takový ty věci. Musím udělat něco *velkýho*. Něco, čím je upoutám.“

Priya zvedla obočí. „Cože? Jako že díky těm deseti tisícům, co tě sledují na YouTube, neupoutáš?“

„Deset tisíc je nic. Jiný děcka mají mnohem víc. Já prostě tohle *musím* udělat.“

„Proč myslíš, že to vůbec bude Sašu zajímat? Vždycky si vyberou nějakou hru z Broadwaye, a tam už je muzika hotová. Zeptat se Saši, jestli můžeš ke hře napsat novou hudbu, je jako se jí zeptat, jestli se můžeš přidat k těm jejím podělaným roztleskávačkám. Ani jedno se nestane.“

Priya se vždycky chtěla stát roztleskávačkou. Problém byl, že nikdy neměla koule to jít zkusit. „Když ji přemluvím a ona bude souhlasit, tak ty to *rozhodně* zkusíš jako roztleskávačka.“

Vytřeštila na mě oči. „To ani náhodou. Saša je teď kapitánkou. Nikdy mě k nim do týmu nevezme.“

Znovu jsem se na Sašu podívala. Jak bylo možné, že do všeho zasekla ty svoje pařáty? Vypadalo to, že ta holka je odhodlaná být za každou cenu centrem pozornosti. A Saše Harrisové nikdo nikdy neřekl ne.

Teď se musím postarat, aby ho neřekla ona mně.

Zhluboka jsem se nadechla a vyndala si z pravého ucha sluchátka. Do poslední chvíle jsem nasávala energii z nádherné hudby k bitevní scéně z fantasy filmu. Někdo potřebuje tekutou odvalu, mně stačí panák hudby. Díky síle akordů a stupňující se vlně melodie mi připadalo, že se statečně stavím nepříteli, že jsem připravená k boji.

„Jdu do toho.“

„To ti fakt nedovolím.“ Priya mě chytila za loket ve chvíli, kdy jsem vykročila. „Jako tvoje nejlepší kamarádka tě nenechám vydat se Saše napospas. Zatím vlastně ani netuší, že existujeme, a tak by to mělo zůstat. Vzpomínáš, co se stalo tvojí sestře? Co lidi jako Saša dokážou?“

Jeň při samotné zmínce o mojí sestře se mi stáhlo hrdlo, ale loket jsem Priye ze sevření vytrhla. „Fakt mi to teď musíš připomínat?“

Smrt mojí sestry Maggie mě naučila, že holkám se zlou povahou je třeba vyhýbat se jako čert kříži. Ona věděla, jaké to je, být terčem jejich vtípů, stát se obětí jejich krutosti. Nevěděla jsem, čím si Maggie procházela, dokud nebylo pozdě. Mezi námi byly čtyři roky – ona už střední končila, když já jsem ještě chodila do osmičky, takže už od základky jsme nechodily na stejnou školu. Kdykoli jsem si vzpomněla na Maggie, začal mě dusit pocit viny, že jsem byla slepá a neviděla, že ji ty holky šikanují.

Když jsem se dozvěděla celou pravdu, bylo už pozdě.

Potom, co zemřela, jsem se od svojí partičky kamarádek držela dál, protože jsem se částečně děsila, že se mi to stane taky. Ale spíš jsem nedokázala ustát jejich lítost. Většina lidí nevěděla, jak se chovat k někomu, kdo truchlí. Zírali na mě těma velkýma, lítostivýma očima a zjevně se sami cítili divně, což ve mně vyvolávalo pocit, že to já bych měla utěšovat *je*.

Tenkrát jsem to nedávala. Stačilo, že jsem se musela dívat, jak truchlí mí rodiče, že jsem se snažila být kvůli nim statečná. Priya byla jediná, kdo se v mojí společnosti choval normálně, kdo mě nechal vylít si srdíčko, aniž by se na mě dívala tím znepokojeným pohledem, a odmítala se se mnou přestat vídat.

Takže místo paření nebo trapného tancování na školních večířkách jsme zakotvily u mě v pokojíčku a dávaly si filmové maratony nebo „hudební seance“ – já jsem u kláves s obrovskými červenými sluchátky přilepenými na uších dělala na písničky, zatímco ona se válela na koberci s Palčákem a četla si fantasy román nebo se učila kouzelnické triky Davida Thurstona z jeho pořadu *Posedlost kouzly* na Netflixu. Díky tomu, že Priya byla od přírody introvertní knihomol, ji to se mnou bavilo. Ale mně občas větší parta chyběla.

„Promiň,“ řekla Priya strnulým hlasem. „Jen nechci, aby se ti něco stalo.“ Podmračeně se podívala na Sašu, jak se svými kamarádkami

sedí nahnuté nad stolem a něco si vzrušeně šeptají. Ve srovnání s vedlejším stolem, kde všechny holky z kliky Becky Wallacové seděly v mikínách, s příliš velkými brýlemi a neobratně zapletenými francouzskými copy, vypadal Sašin stůl připravený vyrazit na přehlídkové molo.

Najednou Saša uhodila dlaní do stolu, prudce zaklonila hlavu a od srdce se zasmála. Neumím si představit, že bych byla takhle sebevědomě hlučná. Lidi se otáčeli s výrazem očekávání, jako by si chtěli ten vtip taky poslechnout. Když si Saša Harrisová myslí, že je něco vtipné, tak to chtějí slyšet všichni.

Tedy pokud to není na váš účet.

Žaludek se mi stáhl. Mohla jsem nechat strach řídit svoji budoucnost a dál se bát holek, jako je Saša, nebo jsem se mohla povznést nad tuhle školní trapárnu a udělat všechno, co je v mých silách, abych se dostala na hudební školu a jednou skládala nádhernou hudbu k filmům a pro televizi.

Musím do toho jít. *Musím.*

Navic, co tak strašného se může stát? Maximálně mi řekne ne. Ale taky by si mohla ze mě začít utahovat. Mučit mě. Bavit se na můj účet, až bych se z toho chtěla...

„Jéje.“ Někdo mi zezadu vrazil do ruky a přerhl mi řetěz myšlenek.

„Moje vina!“ zavolal přes rameno Zane Carter, když mířil k Sašinu stolu.

Jak jsem si třela ruku, Priya za ním kulila oči. „Můj bože. Dotkl se tě.“

„Myslím, že to bylo víc než dotek.“

Priya uctívala Zana už celé roky, protože vypadal, jako by z oka vypadl jejímu oblíbenému kouzelníku Davidu Thurstonovi. A kdo by se jí divil – ty žhnoucí zelené oči, rozčuchané kaštanové vlasy, ostře řezané lícní kosti a ustavičný šibalský úsměv?

No, vlastně na mě ten úsměv nefungoval.

Tak či onak, kdykoli se Zane objevil, vykulila oči a ztichla, což jí dost znemožňovalo jakoukoli komunikaci. Myslela jsem si, že na něj přes zimní prázdniny nadobro zapoměla (já rozhodně ano), dokud na něj před pár dny nenarazila, když šla do obchodu s mámou, a viděla ho, jak si v uličce sedm čte složení proteinového šejku. Vím, že to byla ulička číslo sedm, protože mi o tom řekla sedmnáctkrát.

„Hele..., kdybychom za nimi šly,“ řekla jsem, „možná bys mohla se Zanem promluvit.“ Musím se už pohnout z místa a bylo by snazší, kdybych za ní nešla sama.

„Co?“ zalapala Priya po dechu. „Nikdy se se mnou bavit nebude. Ani náhodou.“

„Proč ne? Slyšela jsem, že se před měsícem rozešel s přítelkyní.“ Štouchla jsem do ní loktem. „Možná se mu budeš líbit.“

„No, jasně!“

„Pojď, uvidíme.“ Popadla jsem ji za zápěstí, ignorovala její zoufalé protesty a táhla ji ke stolu k Saše a Zanovi. Zane psal něco na mobilu, lokty na kolenou, zatímco se holky něčemu hihňaly. „Čau, lidi...“

A sakra. Vedle Zana seděl jeho spoluhráč z baseballu Robbie Nelson a na poslední chvíli se snažil dodělat domácí úkol. S tou kšiltovkou staženou do obličeje jsem si ho nevšimla. Podíval se na mě a žaludek mi udělal kotrmelec.

Robbieho tvář byla jedna z těch, na které se nemůžete přestat dívat – pěkně tvarovaná, s dlouhým, štíhlým nosem, hranatou čelistí a šedýma očima vlka, pod jejichž pohledem ztuhnete jak laňka v reflektorech auta. Zatímco pro Sašu jsem byla neviditelná, což jsem chtěla, Robbie si mě na chodbách našel pohledem, a když mi posílal nesmělý úsměv, dával hlavu tázavě na stranu. Vždycky jsem

se odvrátila jako první, rozčilená z toho, že mě nachytil, jak na něj civím. Neměli jsme ale žádné společné předměty, takže nejspíš ani nevěděl, jak se jmenuju.

Nemohla jsem se jím ale nechat vykolejit. Mluvit jsem potřebovala se Sašou.

„Takže, hm, čau,“ začala jsem znova. Hodila jsem si vlasy dozadu, vykouzčila široký úsměv a nevnímala svoje podlamující se kolena. „Jak jste se měli teď o prázdninách?“

Pětice na mě jen prázdně zírala. Usmívala jsem se dál a potlačovala horko, které hrozilo, že se mi dostane až ke krku. V hlavě se mi udělalo prázdno a slova mi připadala jako něco úplně neznámého a vzdáleného. Všechny možné scénáře, co a jak řeknu, které jsem si ve sprše procházela, se mi v mozku pomíchaly. O čem si vlastně oblíbení lidé povídají? Do háje. Tihle vládnou tomu hejnu tady a my jsme jako červi, co se svíjejí u nich v kurníku. Co jsem si myslela?

Nakonec ticho prolomil Robbie. „Bylo to fajn. Ty jsi Amber, že jo?“

Takže on *ví*, jak se jmenuju. Žilami se mi rozlilo teplo. Nasadil si kšiltovku obráceně a v šedých očích mu ve světle zářivek zajiskřilo, když se na mě usmál tím obvyklým úsměvem s jedním koutkem nahore. Dva přední zuby měl trochu nakřivo, což dělalo jeho úsměv ještě hezčí.

Vstal a od vedlejšího stolu vzal dvě židle, tak snadno, jako by byly lehké jako pírko. „Asi jsme se nikdy nepotkali.“

„No jo, to je šílený!“ řekla jsem a posadila se. „U nás v ročníku zase *tolik* lidí není. Ale lepší pozdě než nikdy, ne? Tak se to, myslím, říká.“ Úplně jsem blábolila a přes veškerou snahu jsem se pořádně červenala. Priya se samozřejmě uchýlila do němoty. Zírala na Zana a v podstatě jí ukapávaly sliny.

Amy a Maria se podezíravě usmívaly. Proč jen jsme vtrhly na jejich hřiště? Než jsem stačila cokoli říct, Saša vztáhla ruku a prsty projela několik pramenů mých vlasů. „Bože můj, zbožňuju, jakou máš barvu vlasů.“

Hlas jí zněl tak melodicky, až jsem si nebyla jistá, jestli se mi nevysmívá.

„Která to je?“

„To je... no... zrzavá?“

Od srdce se zasmála. „Jasně. Myslím tu značku. Barvy, kterou používáš.“

„Jo tak.“ Urovnala jsem si vlasy dozadu. „Vlastně si je nebarvím.“

Přimhouřila oči. „Kecáš. Tyhle vlasy, že nejsou barvené?“ Ztuhla jsem a kousla se zevnitř do tváře. Myslela si, že jí lžu? Opřela se na židli dozadu a lokty pomalu sjížděla podél opěradla. „Potvoro, ty máš štěstí.“ Její vlastní kaštanové vlasy jí na ramena padaly ve velkých vlnách, jemné a lesklé. Mateřské znaménko vedle levého oka jí zmizelo ve vráskách, když se usmála tak vřele, že tím rozsvítila celou místnost. Lichotí mi. Sice drsným způsobem, ale upřímně.

„Hele lidi, zavařil se mi mozek,“ řekla Amy a obtočila si pramen plavých, polodlouhých vlasů kolem prstu. „Zkouší se nové roztleskávačky dneska, nebo zítra?“

„Dneska,“ prokřúpala si Saša jeden kloub na ruce po druhém. „Nemůžu uvěřit tomu, že se Emily a Ellie odstěhovaly do Wisconsinu. Co sakra vůbec je ve Wisconsinu?“

„Brambory?“ hodila si Maria kousek muffinu do pusy a z brčálově zelených krajkových šatů odpinkla drobek.

„Ty jsou v Idahu, blbko,“ podívala se Amy přes svůj ostrý profil na Marii. „Ve Wisconsinu mají sýr nebo tak něco.“

Robbie směrem k nim zvedl oči v sloup. „Neroztleskává některá z vás?“ zeptal se nás.

Priya automaticky zakroutila hlavou, ale já řekla: „Priya jo.“ Vy-
třeštila oči a na krku jí viditelně vystoupily tepny. „Teda, chtěla by.
Roky kvůli tomu chodila na gymnastiku.“ Povzbudivě jsem na ni
kývla, ale vypadala, že by se nejradši propadla do země.

„Jo, stejně jako Saša,“ řekla Amy, kterou jsme najednou začaly
zajímat. „To ti dává náskok.“

„Ale Saša se na olympiádu kvalifikovala, když jí bylo *dvanáct*,“
přerušila ji Maria a hnědé kudrlinky se jí natrásaly. Vždycky byla
hvězdou ve školních muzikálech a jednou to dokonce dotáhla i do
finále v nějaké televizní reality show pro zpěváky.

„Lidi, nechte toho,“ pípala Saša skromně, ale úsměv jí na rtech
ztuhnul.

„Abyste se kvalifikovali, musí vám být šestnáct. Mně se povedlo
jen získat dost bodů, takže jsem se teoreticky kvalifikovat mohla.“

„Pěkně!“ řekla jsem. „Půjdeš do toho?“

Saša se na židli zavrtěla a zatnula zuby. „Ne.“

„Proč ne? Určitě je to skvělá příležitost...“

„Nemůžu.“ Slovo jí ze rtů sklouzlo jako zašeptání. „Při autonehodě
jsem si zlomila nohu. Museli mi ji operovat.“

Při té vzpomínce jí čelo zbrázdily vrásky. Najednou se zdálo, že
holka, která má všechno, vlastně vůbec nic neměla. Ta proměna
mě zarazila. O nehodě jsem neměla ani ponětí. Když jsme začínaly
střední, vypadalo to, že Saša je na vrcholku světa.

„Už je to v pohodě,“ odmávla můj starostlivý pohled, „ale chvíli
mi trvalo, než jsem se z toho dostala. Můžu zase dělat akrobacii
a tak, ale... už to není ono.“

„I tak... Je mi to líto...“

Najednou Zane hodil na stůl svůj mobil. „Dobrá zpráva. Rodiče
jedou na víkend pryč.“ Ukázal na sebe oběma rukama. „V pátek
pařba u mě.“

„Super.“ Robbie s ním srazil pěsti.

Saša se otrépała a do očí se jí vrátily jiskřičky. „Budeš mít něco k pití? Myslela jsem, že po tom, co se stalo minule, si rodiče všechno pití zamkli.“

„Jo, zamkli. Budeme muset něco sehnat.“

Odkašlala jsem si, celá žhavá se zase zapojit do konverzace. „Pokud byste nic nesehnali, vždycky jsou tu karty nebo deskový hry. Víte, která je fakt vtípná?“ Chystala jsem se říct *Jablka k jablkům*, což je moje nejoblíbenější hra, ale radši jsem si to rozmyslela. „*Karty proti lidskosti*. Můžu vám půjčit moje karty.“

„Kdy jsme naposledy hráli karty?“ zaptala se Saša. „Možná, když nám bylo tak dvanáct?“ Vysmívala se mi, nebo o tom uvažovala?

„*Karty proti lidskosti* mě fakt baví,“ zakřenil se na mě Robbie, na tvářích dolíčky. „To bych si zahrál.“ Jeho úsměv byl nakažlivý a já si uvědomila, že se na něj taky široce usmívám.

Zane ho praštil pěstí do ruky. „Nuda!“

„Kámo,“ setřásl ho Robbie. „Lepší než sedět dokola a zírat jeden na druhýho.“ Zane pokrčil rameny a dál si hrál s telefonem. Robbie si přistrčil židli blíž ke mně a ukázal prstem na mě a Priyu. „Vy dvě byste se měly přidat. Přinést ty karty.“

Můj... ty... Bože. Robbie Nelson mě právě pozval na pařbu. Srdce se mi na dvě sekundy zastavilo. Už by mě to mělo každou chvíli klepnout.

„Jasně! Nic nemáme,“ podařilo se mi říct.

„Super.“

„Je fakt, že bychom se stejně neměli moc opít,“ luskla Saša prsty na Amy a Marii. „Nezapomeňte, že nás v sobotu máma bere na *Fantoma opery*.“

„Na Broadway?“ zeptala jsem se. „Ten muzikál miluju. Je tak dojemný.“

„Její ségra nechala vysoký, aby se stala jednou z baletek,“ řekla mi Amy a ukázala na Sašu, „a teď zaskakuje v hlavní roli...“

„Můžeme, prosím, teď *neprobírat* moji dokonalou sestru?“ zakoulela Saša očima. „Úplně stačí, že jí budeme podlézat tenhle víkend.“

„Aspoň, že jsme dostaly lístky do zákulisí,“ řekla Maria.

Saša přikývla. „Pravda. Chlap, co hraje Fantoma, je dost sexy.“ Přejela prstem po telefonu a nahnula se ke mně, aby mi ukázala fotku tmavovlasého Fantoma se zadumaným výrazem.

„Bože, úplně vám závidím,“ řekla jsem. „Jo, a když už mluvíme o hrách...“ Srdce se mi divoce rozbušilo, ale byl to perfektní oslí můstek. „Mám na tebe dotaz. Na školní hru, na tu, co bude na jaře. Říkala jsem si, jestli bys uvažovala o hře s původní hudbou.“

„Proč bysme něco takového dělali?“ zeptala se Maria trochu ublíženě. Jako stálíci na hvězdném nebi dramaťáku se jí nejspíš tenhle nápad nebude moc líbit. Ale přesvědčit jsem musela Sašu. Jako režisérka musela pomáhat vedoucímu dramaťáku panu Norrisovi vybrat hru.

Polkla jsem na sucho. „Chtěla bych pro tu jarní hru napsat hudbu. Celou původní hudbu.“

„To jako vážně?“ řekla Saša. „To bude ale strašně moc práce...“

„Prosím, počkej.“ Olízla jsem si rty. Saša se *určitě* hlásila na nějakou z nejprestižnějších univerzit a potřebovala svoji přihlášku nadupat. Věděla jsem, jak na ní. „Mít na přihlášce na vysokou to, že jsi režírovala hru s původní muzikou a živým orchestrem, je daleko působivější než nějaká hra z Broadwaye.“

„Možná...“ zabručela Saša. „Ale celé to zorganizovat by znamenalo spoustu práce...“

„Sašo, v klidu,“ řekl Robbie. „Nech ji to doříct.“ Hodil po mně povzbudivým úsměvem. Je to divný, že jsem se mu chtěla vrhnout na klín? Nejspíš.

Ale já jsem tady měla jiný cíl. Zhluboka jsem se nadechla a soustředila se na Sašu. „Napsala bych celou hudbu podle tvých jevištních pokynů a zkoordinovala bych to s orchestrem. Pan Torrente už s tím souhlasil.“

„Co, ty chceš napsat celý muzikál?“ založila si Maria ruce křížem a zamračila se. „Jako ty sama?“

„Ne muzikál. Byla by to divadelní hra s hudbou pro orchestr...“

„A to sakra ne,“ řekla Maria.

Ale Saša seděla potichu, ruce založené, a střídavě sledovala mě a Mariu.

„Nemusí se dělat nic úplně od začátku,“ pokračovala jsem. „Mohli bychom vybrat něco jako *Tramvaj do stanice touha* nebo *Romeo a Julie* a udělat k tomu novou hudbu.“

„Ani náhodou,“ řekla Maria.

„Nápad je to skvělý. Fakt že jo.“ Saša zakroutila hlavou. „Jen je to prostě fakt moc práce.“

Naštvaně jsem si odfrkla. „Ale když jsi teď režisérkou, copak nechceš dělat něco originálnějšího?“

„Promiň,“ řekla Saša nejistým tónem. „Ale to nedáme.“ Sledovala, jak se Maria s úlevou opřela zpátky do židle.

„Ale...“

„Řekla, že ne!“ odsekla Maria.

„No, ale kdo ji pasoval na královnu celého vesmíru?“ Ta slova mi vyletěla z pusy dřív, než jsem je stačila zastavit.

Bože. Co jsem to provedla?

Tváře mi zahořely, když se Saša zamračila, naklonila hlavu a přimhouřenýma očima si mě měřila. Marii spadla čelist. Priya vypadala, že ji každou chvíli trefí. Zdálo se ale, že na Robbieho to udělalo dojem, a Amy měla co dělat, aby nevyprskla smíchy. Dokonce i Zane konečně zvedl pohled od mobilu.

Po chvíli tak dlouhé, že popřela všechny fyzikální zákony, Saša zaklonila hlavu a začala se chechtat. Všichni ostatní udělali to samé.

„Bože můj! Měla ses vidět, ten výraz!“ řekla konečně Saša. Špičkou malíčku si utírala oči a snažila se nerozmazat si při tom řasenku.

Nervózně jsem se uchichtla, ale třesoucí se prsty jsem dál svírala v klíně. Saša si opřela loket o opěradlo židle, přejížděla si jazykem tvář zevnitř a pohledem si mě zase měřila. Možná na ni udělalo dojem, že jsem se jí postavila, zatímco všichni ostatní kolem jí pořád podlézají.

Jakmile se všichni uklidnili, Robbie řekl: „No tak, Sašo, myslím si, že je to dobrý nápad. Nikdo se už nechce dívat na *Olivera!*“

„To je fakt,“ souhlasila Amy. „Ten muzikál mi už leze krkem.“

Saša zvedla obočí. „Vždyť jsi říkala, jak strašně se ti *Oliver!* líbí!“

Amy se na židli svezla níž. „Hm..., trochu jsem lhala. Pardon.“

„Takže,“ řekla Saša, „mně se *doopravdy* líbí *Romeo a Julie*. Je to hodně temné a romantické. Byla bych pro.“

Páni. Je možný, že to klapne? Když na mě Robbie spiklenecky mrknul, v prsou jsem cítila rozvíjet se něco jako naději.

„Jo, to by mohlo být prima,“ řekla Maria nepřesvědčivě. Cítila jsem se trochu provinile, že jsem ji připravila o její pěveckou slávu, ale jako Julie by zazářila.

„Můžu hrát Romea?“ zeptal se Zane.

Robbie se ušklíbl. „Kámo, vždyť do dramataku ani nechodíš.“

Zazvonilo na hodinu, a tak se Saša zvedla a hodila si tašku přes rameno. „Dobře, dobře. Promluvíme si o tom. Ale budeme o tom muset přesvědčit zbytek dramataku. Muzikály z Broadwaye milujou všichni.“ Luskla prsty. „Mám nápad.“

„Jaký?“ Srdce mi vylétlo až do krku.

Pozvu je všechny na pařbu v pátek k Zanovi. A bylo by super, kdybys přinesla pití. Aby se prostě trochu uvolnili. Určitě si tě pak aspoň vyslechnou.“

Střeva se mi zkroutila do uzlíčku. „Pití? Ty po mně chceš, abych přinesla pití?“ Netušila jsem, kde se dá pití sehnat.

„Tequila by byla nejlepší.“

„Nebo vodka,“ ušklíbl se Zane. „Nemusí to být značka, nejsme vybíraví.“

S Priyou jsme si vyměnily obezřetné pohledy. „Ale... já nemám falešnou občanku nebo nic takového.“ Vstala jsem a toporně za nimi udělala pár kroků. „Kde mám asi to pití sehnat?“

Saša dramaticky pokrčila rameny. „Jako můžeš přijít s prázdnou. Ale jestli na ně chceš udělat dojem, budeš si muset poradit.“